

XIV. Înainte de întemeierea lumii și înainte de veșnicii

Nimic nu creează duhului omului greutate mai mari decât concepția despre o veșnicie existentă înainte de întemeierea lumii. Omul nu poate ști nimic despre ea, numai atât cât Dumnezeu a revelat-o. Scriptura vorbește relativ puțin despre trecutul veșnic. Chiar și în Noul Testament, unde luminează lumina cea mai strălucitoare și deplină a revelației lui Dumnezeu, sunt numai câteva puține locuri care merg înapoi până la întemeierea lumii și până la începutul timpului. Dar aceste puține referiri, din cauza valorii lor deosebit de mari trebuie în mod deosebit prețuite și cercetate, deoarece ele ne descoperă ceva din planurile ascunse ale lui Dumnezeu, pe care El le-a întocmit înainte ca El prin Cuvântul Său atotputernic să creeze universul și să-l echipeze prin Duhul Său atotștiutor.

„Întemeierea lumii” este prezentată deseori în Scriptură ca linia de graniță extremă a trecutului, începând de la care este socotită istoria omului (Matei 13.35; 25.34; Luca 11.50; Evrei 4.3; 9.26; Apocalipsa 13.8; 17.8). De exemplu numele, care sunt găsite în cartea vieții, sunt scrise „începând de la întemeierea lumii”, așa cum redau cele două locuri din cartea Apocalipsa. În momentul acela a început raportul divin despre aceste persoane.

Dar ce a fost înainte de această linie de graniță a începutului creației, când Dumnezeu era totul? Ce era „înainte de întemeierea lumii”? Ce a avut loc atunci când Dumnezeirea era absolută și fără legătură cu universul, care încă nu era? Un răspuns se poate găsi numai în comunicările pe care Dumnezeu în har ni le-a făcut cunoscut în Cuvântul Său. Și în ceea ce El ne revelează acolo auzim despre dragostea Sa, despre cunoașterea Sa mai dinainte, despre alegerea Sa și despre făgăduința Sa referitoare la viața veșnică; și de aceea noi știm că aceste planuri ale dragostei nemărginite au fost întocmite înainte de întemeierea lumii. Gândurile de har au existat din veșnicie în Dumnezeire, însă realitatea existenței lor a fost revelată oamenilor în mod necesar în timp.

Expresia „*înainte de întemeierea lumii*” se întâlnește de trei ori în Noul Testament (Ioan 14.24; Efeseni 1.4; 1 Petru 1.20) și de două ori expresiile asemănătoare „*înainte de veșnicii*” (2 Timotei 1.9; Tit 1.2). Cu toată smerenia și simplitatea inimii vrem să aruncăm o privire asupra acestor cinci locuri, fiind conștienți de natura sfântă și de necuprins a informațiilor pe care ni le dau, căci ele vin – așa cum sunt – de la Cel Preaînalt și Sublimul, „*care locuiește în veșnicie*” (Psalm 131). Fie ca inimile noastre să fie ca ale unui „*copil înțărcat*” (Psalm 131), pentru ca numai Domnul să fie glorificat în ochii noștri, atunci când primim Cuvântul Său.

Tatăl a iubit pe Fiul înainte de întemeierea lumii

(1) În evanghelia după Ioan 17.24 Domnul prezintă Tatălui dorința Sa pentru aceia care Tatăl I i-a dat, și El întemeiază rugăminta Lui pe *dragostea care a existat între Ei înainte de întemeierea lumii*. El a zis: „*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.*” Fiul știa că dragostea veșnică a Tatălui va împlini dorința inimii Lui și nu Îi va respinge cererea.

Dorința Fiului pentru ai Săi este ca ei în părtășia cu El Însuși să poată vedea gloria de Mijlocitor dată Lui – în mediul potrivit și caracteristic Lui. Căci noi trebuie să observăm, că Fiul a spus „unde sunt Eu”, și nu a spus „unde voi fi”. Moise a avut înălțimea lui, Pisga, de unde a privit moștenirea pământească făgăduită părinților. Și ucenicii au fost duși „pe un munte înalt deosebit”, unde în părtășie cu „Isus singur” au primit o privire temporară a slavei împărăției mesianice care va veni. Dar Domnul dorește aici o poziție mult mai minunată pentru ai Săi. El roagă pe Tatăl, ca ei împreună cu El („unde sunt Eu”) în ziua în care toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi unite într-Unul, în Hristos (Efeseni 1.10), ei să poată vedea gloria dată Lui.

Dar cât de sublim dumnezeiască este temelia de pe care Fiul roagă pe Tatăl pentru această favoare deosebită! Domnul nu revendică nici un drept pentru ai Săi deoarece ei „*erau ai Tăi, și Tu Mi i-ai dat*” (versetul 6); și nici din cauză că „*Tu i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” (ca în versetul 23), ci pentru că „*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”. Fiul știa că pentru prețuirea de către Tatăl nu exista nici un motiv mai potrivit ca dragostea, care în aceeași măsură era veșnic la Tatăl și la Sine Însuși. Tatăl iubea pe Fiul „înainte de întemeierea lumii” în familiaritatea intimă din Dumnezeire, și de aceea Tatăl nu poate reține nimic Preaiubitului Său, atunci când a devenit Om.

În locul acesta deci, o singură frază a Fiului Tatălui ne conduce în regiunea trecutului veșnic. Așa cum pentru Ioan „*s-a deschis o ușă în cer*”, și a văzut viziuni despre judecățile și gloriile care vor veni (Apocalipsa 4.1), tot așa și pentru noi s-a deschis o ușă în patria veșnică a dragostei. Să ne transpunem în gândurile noastre în momentul întemeierii lumii, atunci vom privi cu uimire de pe pragul acesta prin credință la această inaccesibilă locuință a luminii și vedem acolo adevărul, că Dumnezeu este dragoste. Auzim cuvintele Fiului, cum răsună ca un ecou în înălțimile și adâncimile imposibilității de pătrundere nemărginite: „*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”. „Tu” – Tatăl; „M-ai iubit” (pe Mine) – Fiul! Așa că înainte să existe lumile, Tatăl era prezent și Fiul era prezent – Persoane vii și iubitoare în această veșnicie trecută.

Acest cuvânt adresat Tatălui – prin harul incomparabil al lui Dumnezeu a avut dreptul să ajungă la urechea creaturii – este o dezvelire minunată a tainei din veșnicia cea mai îndepărtată. Prin aceasta noi, dacă avem voie să ne exprimăm în felul acesta, am fost aduși în prezența relațiilor divine ale Tatălui și Fiului în Dumnezeirea absolută. Cu siguranță aceste relații sunt „adâncimile lui Dumnezeu”, despre care vorbește apostolul, și el adaugă, „*nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2.10,11). Însă Duhul lui Dumnezeu ne-a revelat aceste relații veșnice ale Tatălui și Fiului prin aceste cuvinte ale Fiului Însuși.

Obosim noi, dacă stăm puțin în lumina acestor cuvinte bogate în conținut? Ele conțin așa de mult în această formă scurtă a lor. Ele ne fac cunoscut că în Dumnezeirea veșnică, atotcuprinzătoare, dragostea a fost permanent arătată și permanent s-a avut parte de ea. Înainte să existe vreo creatură sau vreun lucru oarecare creat, Unul a fost iubit de Celălalt: „*Tu M-ai iubit*”. Unul, Cel care a fost iubit înainte de întemeierea lumii, vorbește Aceluia care L-a iubit și I Se adresează ca tată: „*Tată, Eu vreau ..., pentru că Tu M-ai iubit*” – pe Fiul.

Cât de deosebit de frumoasă este această încredere a dragostei veșnice! Fiul face cunoscut tainele inimii Tatălui aceluia pe care El i-a ales din lume. El dorește cu plăcere ca ei – nu lumea – să cunoască că în ființa Dumnezeirii „înainte de a fi lumea”, dragostea Tatălui se odihnea cu plăcere și simpatie „pe Fiul dragostei Sale”. Înainte de întemeierea lumii Tatăl în existența Sa proprie era în relația cu Fiul Tată, și Fiul în existența Sa proprie era Fiu în relația cu Tatăl.

Cât de aprinsă era dragostea Tatălui pentru Fiul! Cât de fierbinte era dragostea Fiului pentru Tatăl! Dragostea Dumnezeirii nu este abstractul personificat. Noi nu citim că dragostea este Dumnezeu, ci că Dumnezeu este dragoste, și de asemenea că dragostea lui Dumnezeu în exercitarea ei este dragostea Tatălui și dragostea Fiului. Fiul dorea de la Tatăl, vorbind în deplină cunoaștere a acestei dragoste în toată plinătatea ei, ca „ai Săi” să fie la El și să vadă gloria Sa. Fiul știa că Tatăl, a cărui dragoste față de El era veșnică, și-a găsit buna plăcere în „voia” Fiului, și tot așa a fost cu ascultarea Fiului față de voia Tatălui. Și pe această bază neschimbabilă Fiul – preamărit să fie Numele Lui sfânt totdeauna și în veci – a dus caracterul deosebit al destinării noastre înapoi până la fericirea veșnică.

Vrem acum să trecem de la cuvintele Fiului referitoare la gloria Sa la cuvintele Duhului Sfânt, care se referă la lucruri care s-au hotărât în planul Dumnezeirii „înainte de întemeierea lumii”.

Ales în Hristos înainte de întemeierea lumii

(2) În epistola către Efeseni capitolul 1 suntem conduși din nou înapoi la pragul timpului, și iarăși primim o revelație a ceea ce a avut loc înainte ca lumile să fi început. Din nou auzim că în această stare, în care nu exista timpul, noi eram prezenți în gândurile lui Dumnezeu. Imediat ce începem să citim pasajul, Duhul Sfânt pune pe buzele noastre expresia admirației: *„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a bindecuvântat cu tot felul de bindecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui”* (Efeseni 1.3,4).

Observă Numele divine, folosite în acest pasaj. Duhul nu vorbește despre „Dumnezeu”, ci despre „Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, atunci când este vorba de exercitarea alegerii Sale de punere deoparte a acelor care trebuiau să fie „în Hristos”, în punctul central, în care la împlinirea timpurilor toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi aduse împreună sub un Cap (Efeseni 1.10). Dumnezeu Tatăl a făcut alegerea Sa „în Hristos” înainte de întemeierea lumii.

În creația nouă „în Hristos” este pus atât gândul referitor la dragoste, cât și cel referitor la responsabilitate; în mod corespunzător se adaugă Numele potrivit pentru denumirea relației de dragoste: *„Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”*. Planul Său veșnic constă în aceea, *„ca noi să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste”*. De aceea este *„Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”*, Cel care ne-a ales în El, Cel care este Fiul dragostei Lui, *„Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”* (Romani 1.3).

Deci noi suntem învățați prin epistolele lui Pavel și în evanghelia după Ioan, că relațiile veșnice dintre Tatăl și Fiul stau în legătură cu acele planuri și hotărâri, care au fost luate în Dumnezeire înainte de întemeierea lumii. În momentul acela Tatăl iubea pe Fiul și El a hotărât cine trebuiau să fie însoțitorii Lui în aceea glorioasă strălucitoare a lui Dumnezeu, care este finalul încununat al activității Sale de Mijlocitor, când *„totul va fi adus împreună sub un Cap în Hristos”*, în Fiul Omului.

Probabil în ochii noștri faptul că Tatăl a iubit pe Fiul înainte de întemeierea lumii este în mai mică măsură uimitor decât faptul că noi în acest timp trebuia să fim aleși în El; dar ambele adevăruri ne-au fost clar revelate pentru aprofundarea adorării noastre și a laudei noastre care se revarsă.

Cunoscut mai dinainte înainte de întemeierea lumii

(3) Această expresie remarcabilă se întâlnește pentru a treia oară în epistola 1 Petru. Aici ni se spune că planul de răscumpărare al lui Dumnezeu pentru bindecuvântarea și gloria cerească și pământească a fost întocmit de El „înainte” de întemeierea lumii. În timp ce răscumpărarea și salvarea poporului pământesc al lui Dumnezeu, vestită *„mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui”*, era prin sângele prețios al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii. Apostolul scrie: *„căci știți ... ați fost răscumpeți ... cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană; El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii”* (1 Petru 1.18-20). Petru vorbește despre ceea ce a premers intențiilor divine cu poporul pământesc al lui Iehova, despre care se spune că ele datează „de la întemeierea lumii”.

Deci noi suntem introduși aici în taine, care *„erau ascunse în Dumnezeu”*, înainte să fi fost vre-o faptură sau vre-o relație temporală. Atunci a fost recunoscut mai dinainte sângele lui Hristos, *„care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”*. Atunci în cercul Dumnezeirii absolute s-a rostit clar voința divină referitoare la jertfa pentru păcate și sfințirea celor care cred. S-a scris *„sulul cărții”* (Evrei 10.7-9). Planul și misiunea

venirii Fiului în lume au fost întocmite și scrise în „sulul cărții”, care era cunoscută numai Dumnezeirii.

Deci în Dumnezeire era cunoaștere și hotărâre înainte de întemeierea lumii cu privire la marea faptă de jertfă și cu privire la Acela care urma să facă această faptă „*la sfârșitul acestor zile*”. Era Fiul lui Dumnezeu, care a spus: „*În sulul cărții este scris despre Mine ... Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!*” (Psalm 40.7,8; Evrei 10.7). Voia lui Dumnezeu includea nu numai revelarea Tatălui, ci și lucrarea de jertfire și preoția precum și sfințirea celor care cred (Evrei 10.10).

Plan și făgăduință, înainte de vecii vecilor

(4 și 5) Citim în Scriptură că așa cum pentru întemeierea lumii a existat un mai dinainte, tot așa există un mai dinainte și pentru vecii vecilor. Se poate spune că în limbajul biblic „lumea” este ordinea lucrurilor materiale, destinate pentru Adam și urmașii lui și în care a pătruns păcatul (Ioan 1.10; Faptele Apostolilor 17.24; Romani 5.12). „Vecii vecilor” par să fie fazele de dezvoltare și perioadele succesive ale căilor lui Dumnezeu cu creaturile Sale; și începutul acestor epoci coincid cu începutul creației.

Înainte de ambele și înaintea întregului domeniu de spațiu și timp stă starea nelimitată și atemporală a veșniciei, în care locuiește Dumnezeirea.

Însă Dumnezeu ne-a revelat anumite lucruri, care au avut loc înainte de vecii vecilor și înainte de întemeierea lumii. Aceste lucruri se referă la planuri și hotărâri, care au fost luate în Dumnezeire. Cu privire la crearea omului citim de exemplu, că Dumnezeu a zis: „*Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră*” (Geneza 1.26). Omul a fost creat în concordanță cu această expresie a vocii divine, oricând ea ar fi fost exprimată.

Expresia „vecii vecilor” se întâlnește de două ori în Noul Testament, o dată în epistola către Timotei și o dată în epistola către Tit. În epistola către Efeseni Pavel vorbește despre alegerea noastră în Hristos înainte de întemeierea lumii; în epistola către Timotei el vorbește despre planul lui Dumnezeu și de harul care ne-a fost dat în Hristos înainte de veșnicii (2 Timotei 1.9). El leagă chemarea creștină cu voia fermă a lui Dumnezeu, care a avut loc față de noi „în Hristos”, înainte să înceapă derularea succesivă a vecii vecilor cu caracterul lor diferit. Acest plan divin și acest har a existat în planurile Dumnezeirii înainte de perioada timpurilor, și acum ele au fost revelate Adunării, vasul ales al prezentării lor.

În epistola către Tit citim despre făgăduința vieții veșnice dată înainte de a începe lumea: „*În nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai înainte de veșnicii* (înainte de vecii vecilor) *de Dumnezeu, care nu poate să mintă*” (Tit 1.2). Aici ni se spune iarăși, că făgăduința, pe care o moștenesc creștinii, în ceea ce privește originea ei a fost dată în veșnicia trecută; înaintea întregii istorii a omenirii. Aceasta este „făgăduința în Hristos”, de care au parte atât credincioșii dintre națiuni cât și cei dintre iudei (Efeseni 3.6).

Dar cine a fost acolo înainte de vecii vecilor, ca să primească făgăduința? Căci „făgăduința” are ca premisă un număr mare de persoane, la care ea se referă. Cel puțin Unul trebuie să fi fost acolo, care să facă făgăduința, și un Altul, care s-o primească. De aceea această făgăduință a vieții veșnice a fost dată înainte de a începe lumea, corespunzător planurilor Dumnezeirii, ea a fost dată de Dumnezeu și a fost primită de Fiul. Paragraful care urmează este din Synopsis a lui J. N. Darby referitor la acest pasaj din epistola către Tit:

„«Făgăduită înainte de veșnicii» este o expresie remarcabilă și importantă. Nouă ni se dă acces la gândurile lui Dumnezeu dinaintea existenței acestei scene plină de schimbări și derutantă ... Viața veșnică este legată cu natura neschimbătoare a lui Dumnezeu: cu planurile Sale, care sunt tot așa de statornice ca și natura Sa; cu făgăduințele Sale, în care El nu poate minți și cărora El nu poate să le fie necredincios.

Partea noastră la viață a existat înainte de întemeierea lumii, nu numai în planurile lui Dumnezeu, nu numai în Persoana Fiului Său, ci și în făgăduințele care au

fost date Fiului, «în care și noi am primit o moștenire». Ea era tema acestor comunicări, pe care Tatăl le-a dat Fiului, și al căror subiect eram noi; Fiul era Administratorul lor.

Minunată cunoaștere, care ne-a fost dată despre comunicările cerești, al căror subiect era Fiul, pentru ca noi să înțelegem interesul, pe care noi îl ocupăm în gândurile lui Dumnezeu, al căror subiect eram noi în Hristos *înainte de veșnicii!*”

Care sunt deci învățăturile principale ale acestor puține locuri din Scriptură? Ele revelează relații divine, care au existat la început în Dumnezeirea absolută. Ele arată, că înainte de a fi chemate la existență lucrurile create, înainte de a începe derularea veșnicilor și pe când Dumnezeirea era absolut totul, Tatăl iubea pe Fiul – și mai mult chiar: El Și-a propus ca în timpul când universul va fi supus Fiului ca și Cap, în domnia Lui a tot cuprinzătoare El să fie însoțit de însoțitori cerești, pe care El voia să-i aleagă din lumea rea și pierdută, pentru ca ei să aibă parte împreună cu El de această poziție măreață. Așa este buna plăcere a Tatălui față de Fiul Său preaiubit; așa a fost la început, așa este acum, și așa va fi mereu.

’Nainte chiar de veșnicii
Am fost aleși prin Tine
Și nu ne vom mai despărți.
Căci Duhul Tău ne ține.
Când timpul se va împlini,
Cu Tine noi vom moșteni
Spre cinstea slavei Tale.

Căci toate-n cer și pe pământ
Îți aparțin doar Ție,
Tu ești Stăpânul lor Preasfânt
Și-Ți vor fi date Ție.
La dreapta tronului Tu stai
Pân’ ce dușmanii ce îi ai
Îți vor sta la picioare.